



Брати Капранови - майстри слова

**КЗ «Березнівська міська публічна бібліотек»
Березнівської міської ради Рівненської області Рівненського району**

Березнівська центральна бібліотека

«Брати Капранови – майстри слова»

**(до 55 -річчя від дня народження Дмитра та Віталія Капранових)
Біобібліографічний нарис**

2022

УДК 821.161.2 (092)

Б - 11

Брати Капранови – майстри слова : до 55- річчя від дня народження Дмитра та Віталія Капранових : біобібліографічний нарис / Березнівська центральна бібліотека ; уклад. О. І. Гурин, Л. В. Андрощук. – Березне, 2022. – 20 с.

Біобібліографічний нарис «Брати Капранови – майстри слова», присвячений життю і творчості письменників. Видання включає біографічну довідку братів Капранових, перелік їх творів з фондів бібліотек КЗ «Березнівська МПБ», список літератури та ресурсів мережі Інтернет про життєвий і творчий шлях письменників, видавців, публіцистів, громадських діячів та наших земляків.

Розрахований на бібліотечних працівників та всіх, кого цікавить життя і творчість письменників.

"Ми підхоплюємо, продовжуємо один одного.
Для нас гуманна воєна - це збройний процес, але люди,
які це багать і щують, часто нас не розуміють".

Брати Капранови



Біографічна довідка

Капранов Дмитро Віталійович та Капранов Віталій Віталійович (Брати Капранови) народилися 24 липня 1967 року у місті Дубоссари (Молдова) у сім'ї лікарів. Дитинство братів минуло в Очакові на Миколаївщині, там же і навчалися в школах № 1, 2, 3 й закінчили у 1984 р. І хоча в школі майбутні письменники української мови не вчили, але знали її завжди. В домі Капранових була велика українська бібліотека. До того ж, бабуся, яка вчилася в Інституті шляхетних дівчат в Одесі, знала не тільки українську, а й німецьку, французьку, англійську, тому часто влаштовувала домашнім дні мов. Саме вона розповідала Віталію та Дмитру про Тараса Шевченка, Лесю Українку, Івана Котляревського. Постійно в сім'ї Капранових влаштовували вистави домашнього театру, де режисером була бабуся, а Віталій і Дмитро зі старшим братом були акторами.

Крім загальноосвітньої школи закінчили ще спортивну (відділення греко-римської боротьби) та музичну (клас фортепіано). Вищу освіту отримали в Уральському політехнічному та Московському енергетичному інститутах за фахом «Технічна кібернетика».

Одружившись 1988 року із сестрами-близнючками, переїхали до Москви, де за іронією долі жили на вулиці Івана Франка. Там навчалися, брали активну участь у формуванні та житті української громади. Працювали на різних посадах у фармацевтичному та виноробному бізнесі, отримали досвід керівної роботи. В Москві пережили кооперацію, приватизацію, бандитизм, дві революції та інші події.

На початку 90-х у Москві брати Капранови видавали московсько - українську газету «Тинди - ринди» та журнал української фантастики «Брати», разом зі старшим братом Сергієм, який працював з ними як художник.

У 1998 році брати повернулися до України і зайнялися в Києві видавничою справою. Перший книжковий проект - організовують послугу «Українська книга – поштою», підготувавши каталог українських видань «Книгоноша», де Капранови зібрали з усіх видавництв усі книжки українською мовою, які були на складах, – незалежно від року видання. Таких книжок набралось 600 назв, усі вони ввійшли до першого каталогу.

Разом з тим вони докладають чимало зусиль для того, щоб в Україні з'явилися авторитетні літературні конкурси. В 1999 році Капранови разом із телеканалом «1+1» започатковують перший конкурс української гостросюжетної літератури «Золотий Бабай». Переможцем його став роман «Ключ» Василя Шкляра.

Із 2000 року стартувало видавництво «Зелений пес», з першим романом «Я, зомбі» Леоніда Кононовича. Видавали 50-60 українських книжок щороку, ставши одним з лідерів на ринку художньої літератури. 2004-го року уряд України прийняв бюджет, який зупинив видавництво книжок. 4-го лютого того ж року під Кабінетом Міністрів України Брати Капранови, разом з колегами-письменниками, на знак протесту спалили рукопис нового роману. Акція мала широкий розголос, і уряд

змушений був змінити свій варварський бюджет. У тому ж році у видавництві «Зелений пес», брати Капранови починають видавати літературну газету «Друг Читача» та, спільно з «Главредом», ведуть проект «Книжкові сезони». З 2005-го року брати започатковують проект «Гоголівська Академія», надавши можливість письменникам – початківцям оприлюднювати свої літературні творіння. Багато молодих, сьогодні успішних письменників, пройшли саме через цей проект. В 2011 року брати Капранови започаткували перший Всеукраїнський конкурс двійників Тараса Шевченка.

Першим літературно-видавничим проектом братів став альманах «Тихий омут», який вийшов у 2-х примірниках, коли їм виповнилося 14 років. Альманах був надрукований на машинці, власноруч спалітурений, кольорові ілюстрації намалював старший брат. До альманаху увійшла творчість бабусі, мами, старшого брата і, звісно Віталія та Дмитра.

Далі ж почали писати свою першу книжку «Кобзар 2000», над якою працювали 10 років. Закінчили її вже у Києві, коли повернулися в Україну. Це роман-збірник різножанрових оповідань, присвячених українській культурі, а саме містиці, яка, за словами письменників, вирує в нас у повітрі. Книга вміщає містичні історії ХХ–ХХІ сторіч, які траплялися з нашими сучасниками. Роман має дві версії: «hard» – для чоловіків (2001) і «soft» – для жінок (2004).

Попри активну видавничу та громадську діяльність брати Капранови продовжують писати. Восени 2004 р. виходить друком другий роман братів «Приворотне зілля». А в 2006р. читачі познайомились з третім романом письменників «Розмір має значення», для якого було обрано жанр хулігансько-філософського роману. По-скільки Дмитро та Віталій пишуть також для різних засобів масової інформації, у 2007р. вони видають книгу своїх статей «Закон Братів Капранових». Далі читачам було презентовано «Нові розділи до Кобзаря 2000» (2008), «Кобзар 2000 + Нові розділи + Найновіші розділи» (2010), «Щоденник моєї секретарки» (2011) та книги для дітей «Зоряний вуйко» і «Веселі свята».

Майже три роки працювали письменники над книгою «Мальована історія незалежності України», яка прийшла до читача у 2013р.. Це по-суті міні-підручник про те, як українці будували свою державу - від Трипілля до Незалежності. Книга написана й намальована як комікс і допомагає дітям та дорослим зрозуміти, що відбувалося раніше в Україні. Долучився до цього проекту та змалював його художник і музикант Юрко Журавель. Новий історичний роман «Забудь-річка» опублікований Братами Капрановими в 2016р., одразу увійшов до списку літературної премії Книга Року ВВС-2016.

Ще одне захоплення братів поезія та музика. В 2013 році у видавництві «Зелений пес» вийшла книга вибраних поезій Сергія Татчина «Дзен.UA». Саме на вірші з цієї збірки Віталій та Дмитро Капранови підготували музичну програму у стилі кобза-реп та подорожують Україною.

Братів Капранових можна побачити на телеканалі ZIK у програмі «Брат за брата». Їхня передача – це один з різновидів боротьби громадськості із

безгосподарністю влади. Є і кінопроекти – це зйомки у фільмі Михайла Іллієнка «Той Хто Пройшов Крізь Вогонь» та фільмі «Чорний козак» режисерів Неомі Уманя (США) та Істана Розумного (Канада).

Сьогоднішні ювіляри сповнені новими творчими планами та задумами. Це обов'язково видати багато гарних українських та власних книг і дивувати своїх поціновувачів новими мистецькими проектами.

Інтерв'ю з братами

Вас називають письменниками, музикантами, видавцями і – навіть – шоуменами. Яке з цих амплуа вам все-таки ближче?

Брати Капранови. У нас є таке амплуа, а воно включає все, що ми хочемо наразі робити. Зараз – співати і створювати музику. До слова, наші пісні – це окремий жанр, за стилем співу-промовляння схожий на реп. А оскільки він виконується під кобзу, то ми його назвали «кобза-репом». Це такий спосіб подачі сучасної поезії. Україна – бо багата поетами, це



найкраща поетична країна. По-перше, у кожному районі, на нашу думку, є поет національного масштабу, але нація його не чує. У кожній області, на нашу думку, живе мінімум один-два поети європейського масштабу, просто Європа про це не знає. Україна потенційно дуже сильна поетично. Біда в тому, що поезія до людей не доходить. Далеко не в кожному райцентрі є книгарні. Тож ми вирішили, що доносити поезію до людей треба безпосередньо, і найкраще це зробити допоможе музика. Це не значить, що ми стали шоуменами, «філіпами кіркоровими». Можливо, завтра придумаємо щось нове. Ми займаємося тим, що нам цікаво, і спілкуємося з людьми, яким це цікаво теж.

Все, що ви робите, робите разом? Мабуть, і не позиціонуйте себе окремо, як Віталія і Дмитра?

Такими ми народилися, отак пов'язані. Мати нас навчала, що це – найцінніше. Нас часто питають: як ви можете вдвох? А ми часто не розуміємо: як ви можете по-одному? Найстрашніша хвороба сьогодення – це самотність. Дивимося на людей навкруги і думаємо: Боже, як же їм самотньо! Нам – не буває, бо ми разом все робимо: пишемо, граємо, співаємо. Навіть вірші разом пишемо, на що вже процес інтимний. Ми не знаємо, як. Проте інакше не вміємо.

Удвох писати книги важче чи легше?

Якщо проаналізуєте літературу, то й самі побачите, що співавтори переважно видають якісніші тексти. Бо в тебе завжди є редактор, якому ти довіряєш. Коли пишеш двох – це ще один контроль якості. Як показує досвід, за кожним великим письменником сидів великий редактор. А ще в такому випадку література перетворюється на мистецтво публічне. Зараз усі наймодніші прояви мистецтва – відео кліпи, фільми – створюються колективно. У нас писання – процес відкритий. Розмовляючи між собою, у такий спосіб мислимо, творимо. Інколи люди ображаються, кажуть: ви говорите, наче нас нема.

Що читають ваші діти?

Насамперед те, що самі хочуть. Нас в тому числі. Колись ми намагалися радити якісь книги, але коли почули, що «Три мушкетери» - страшенне занудство – дуже здивувалися. А потім розгорнули, там справді перші 15 сторінок – подорож Д'Артаньяна з Гасконі до Парижа. Сучасна молодь такого не читає, хоче більше подій, екшену. Наші ж діти уже дорослі, зараз, наприклад, студіюють підручники з Інтернет -маркетингу. А нас читати стали добровільно. Яюсь навіть сина вигнали зі школи за те, що читав під партою нашу книжку. Це наша гордість і найбільше визнання!

Знаю хрестоматійну уже історію про те, як було засноване видавництво «Зелений пес» - коли ви приїхали до України і не мали, де видати свою книгу, тож довелося самим ставати видавцями. Який сегмент українського книжкового ринку ви охоплюєте тепер?

Починали ми із розумінням, що в українській літературі страшенно бракує популярних жанрів. На той момент, на початку 2000-х, українською можна було прочитати тільки те, що називається «літературою високої полиці» - або етнографія, або філософія, історія, або якась дуже специфічна така література. Виходило так: якщо я хочу прочитати детектив чи дамський роман, мушу робити це російською. Отак люди автоматично й русифікувалися від книг. Ми вирішили, що українською треба починати друкувати й легке читиво. Але реагували спершу на це неоднозначно. У нас, скажімо, була серія дамських романів «Мелодії серця» і цікаво було спостерігати, як її сприймали на Львівському форумі видавців. . Ми бачили, як жінки – такі «порядні львівські пані» - так підходять, начебто цікавляться чимось іншим, а самі краємо ока зиркають на ці обкладинки із серцями. Але купувати не поспішали, був якийсь снобізм: як це, я така інтелігентна пані буду читати оці соплі в цукрі? Зараз, слава Богу, такої картини уже нема. І, власне, на такій ідеї ми працювали до 2009 року. А коли настало – «покращення» - спочатку у вигляді кризи, потім – у вигляді влади, на превеликий жаль, мусили дещо змінити політику видавництва. Зараз не маємо вдосталь грошей, щоб вкладати їх у великі, масові накладі, тому перемістилися частково у дитячий сектор, бо дитячі книги користуються попитом. Намагаємося до цього підходити небанально. Серед нових книг – серія «Наш найкращий» - це книжки, з допомогою яких батьки, дідусі й

бабусі зможуть стати потрібними дитині, які навчають батьків гратися з дітьми. Інша ніша, у яку ми пішли – специфічна, більше історично-етнографічна література. Бо ринок, на жаль, колапсує, і ми вимушені виживати на вузьких секторах, там де є попит. Наша історія з перекладами Віктора Суворова – один із яскравих показників. Якимось ми зметикували, що досі немає Суворова виданого українською, хоч він і етнічний українець. Знайти його було нелегко, він реально ховається, бо над ним досі висить смертний вирок. Але ми проробили велику роботу. І зрештою першою книгою Суворова українською стала «Кузьміна мати», «Її ім'я було Татьяна» взагалі у нас вийшла раніше, ніж в Росії. Нам цікава така співпраця і ми переконалися, що українцям книжки Суворова потрібні, половина накладу уже розійшлася. А ще такі проекти як «Мальована історія незалежності України» - він дуже важкий, масштабний, разом з консультантами-істориками ми працювали над ним два роки. Але й результат вийшов більш, ніж очікуваний – книжку усі хочуть, ми не встигаємо друкувати, розбирають дуже швидко.

Цікаво, де ви шукали авторів для, скажімо, перших україномовних дамських романів, якщо така література досі видавалася виключно російською?

Як не дивно, попри те, що дамські романи не видавалися, вони писалися. Нам треба було тільки пустити поголос, що тепер є де їх друкувати – і вони самі пішли. Частково автори працювали на Росію і писали російською, а тут відчули, що можна українською, і почали слати нам свої старі рукописи або переробляти російські твори на українську. З'ясувалося, що й багато журналісток пишуть для себе. Симона Вілар (очолює рейтинг найуспішніших українських письменників. – авт.) сама до нас звернулася, бо хотіла, щоб її книги були і українською. Власне, те, що тоді «закрутився» видавничий процес і призвело до появи нових імен – Василя Шкляра, Ірен Роздобудьмо, Лариси Денисенко. Вважаємо, в цьому певною мірою є й наша заслуга. Ви не повірите, але тоді багато хто всерйоз записував, навіщо, мовляв, видавати детективи й іншу популярну літературу українською, якщо вся вона є російською. Запитували, навіщо псувати мову, літературу, псувати смак українського читача. Тоді ми вигадали конкурс «Золотий Бабай», який діяв за тою формулою, що потім перейшла до «Коронації слова», яка нині в силу анонімності авторів є одним із найоб'єктивніших літературних конкурсів.

Тобто українська книга таки розвивається?

З часу, коли ми починали свою історію на книжковому ринку, прогрес помітний. Ми ж починали із торгівлі книгами, організували послугу «Українська книга – поштою». Для цього пройшлися по всіх тодішніх видавництвах і уклали каталог українських книг. І з усією відповідальністю можемо заявити: на 1998 рік в усій Україні існувало 600 назв книжок українською мовою. Усіх - включаючи й навчальну, дитячу, дорослу і довідкову літературу! Сьогодні такий стан не можемо допустити й у найстрашніших снах. І от за десять років від 600 книжок усього ми дійшли до того, що в Україні на рік видавалося близько 20000 найменувань книг.

Скажіть: чи хоч один вид промисловості за роки незалежності розвинувся такими темпами?

Ви заснували сайт «Гоголівська академія» (скорочено – «ГАК»), де письменники-початківці можуть оприлюднювати свої творіння. Наскільки слідкуєте за його діяльністю?

Коли починався «ГАК», ми там сиділи кожного дня, під різними псевдонімами, організовували творче життя. То був такий наче прототип творчої соціальної мережі. Коли усе саме закрутилося, звісно, відійшли убік. У певний момент там з'явилася критична маса талановитих особистостей – Сергій Татчин, Антон Санченко, , Юрій Камаєв, Дана Рудик, Дара Корній, Макс Кідрук. Нині це вже знані імена. Коли ми називали ресурс «Гоголівською академією», мали на увазі академію з одного боку як навчання, з іншого – як спосіб існування творчих людей. Вона виконала своє завдання на 100 %. Зібрала «вершки» тодішньої творчої молоді і віддала їх у паперову літературу. Нині читаєш результати «Коронації слова» - левову частку відзнак здобувають «гаківці». Це означає, що ми таки щось зробили у творчому процесі. Тепер наша задача полягає в тому, щоб в умовах, коли паперове видавництво справді сколапсувало і молоді нікуди діватися, знову закумуляувати творчі сили на ГАКу. Проблема нинішньої української літератури полягає в тому, що не відомо, хто буде завтра. Ми ж не можемо весь час сподіватися на Забужко, Матіос, Андруховича. Так чи інак, а потрібна зміна. Не в тому сенсі, щоб зайняти місце корифеїв, а в тому, що притік молоді крові стимулює на творчість і «старих». Наприклад, Юрко Позаяк вже давно перестав писати. Ми організували проект «Вечір іронічної поезії», почали витягувати його на сцену. Він послухав Артема Полежаку, Михайла Карпового, нас – і почав знову писати. Ця стимуляція творчості – одне із завдань молоді. Зараз багато людей, які відійшли від ГАКу, починають ностальгувати за ним, бо це був зовсім інший рівень спілкування. Потрібна реінкарнація ГАКу, і ми будемо над цим працювати.

Віталіна ЛІТВІНОВА.

Брати Капранови вступили до лав полку «Азов»



Письменники долучились до лав Азову у перші дні війни, адже не могли читати у соцмережах дописи «все пропало», «моліться за Маріуполь» і тому подібні. «Не витримали б нерви», - каже Віталій Капранов. І додає: коли у тебе в руках зброя, а поряд - бойові товариші, це вже інша справа. «Ворога треба зустрічати зі зброєю в руках. Це значно спокійніше і ефективніше, ніж без зброї», - впевнений письменник. Як

кажуть брати Дмитро і Віталій Капранови, у полку вже дали їм позивний - «Гадюкіни».

Брати не мають воєнного досвіду. Однак тримати зброю в руках вміють, адже навчалися в інституті на військовій кафедрі і є офіцерами протиповітряної оборони. Крім того, з 2014-го вони їздили з виступами до військових на передову, де потрапляли під обстріли, - і тому знають, що це таке. Капранов зізнається, що служба у 54-річному віці дається не так легко, як для 20-річних. Але попри це відпрацьовувати тактику і освоювати зброю вдається. Письменники уже навчились застосовувати і ручний протитанковий гранатомет РПГ, і протитанкові ракети NLAW. «РПГ-75 - це взагалі шикарна штука, - каже Капранов. - Це така штука типу макогона, тільки вона танки стріляє. Кожна господиня повинна мати на кухні таку. Там прямо на трубі намальований комікс, як нею користуватись. І можна підбивати танки прям зі своєї квартири».

Окрім засвоєння зброї, для письменників також цікавим виявився досвід служби серед своїх читачів і глядачів. «Ми потрапили у середовище, де нас знають і поважають. Але при цьому ти мусиш виконувати розпорядження хлопця, який ровесник твого сина, тому що він - командир відділення. Так сталося. Треба йти в караул - йдеш туди і робиш все на рівні з усіма», - каже Віталій Капранов.

Крім того, служба, на його думку, вчить не звертати увагу на побутові речі. Адже за останні 10 років усі розслабились: то їжа не така, то крісло не тої форми, то сонце на монітор не з того боку падає. Теперішні ж умови вчать «всі свої хотіли і погані звички цивілізації віддаляти від себе і відкладати на час після перемоги». А натомість - підпорядковуватись команді.

Зараз письменники виконують резервну функцію на другій лінії оборони, здійснюють караули, охорону. Також вони працюють над іміджем полку Азов.

Після перемоги, каже Віталій Капранов, брати повернуться до письменницької діяльності: «Тому що Сковорода сказав, що сродна праця - це те, що у тебе найліпше виходить і найбільше тобі подобається».

Література про життя і творчість

Дем'янчук О. Музику для дорослих презентуватимуть брати Капранови у програмі "Любіть українок" / О. Дем'янчук // Вісті Рівненщини : Газета обласної Ради. - 2015. - №8/27 лют./ - С. 16.

Жолдак Б. Братове Капранове / Б. Жолдак // Київ. – 1999. – № 1-2. – С.25-26.

Капранов В. Видавець Віталій Капранов: «Перші наші твори написано російською на українській друкарській машинці з бандерівського схрону : [бесіда з письменником В. Капрановим] / В. Капранов ; бесіду вів Пилипенко Г.-Г. // Урядовий кур'єр. – 2016. – 16 квіт. (№ 73). – С.7.

Капранов В. Секретний комплекс вправ для розвитку думок голови / В. Капранов // Бібліотечна планета. – 2016. – № 1. – С. 12-14.

Капранов Д. Рекламним агентам вхід заборонено! / Брати Капранови // Бібліотечна планета. – 2008. – № 2. – С. 15-16.

Капранови (брати) Секретний комплекс вправ для розвитку думок голови / (брати) Капранови // Бібліотечна планета : щоквартальний науково-виробничий журнал. - 2016. - №1. - С. 12-14.

Пилипенко Г. Видавець Віталій Капранов: "Перші наші твори написано російською на українській друкарській машинці з бандерівського схрону" / Г. Пилипенко // Урядовий кур'єр. - 2016. - №73/16 квіт./ - С. 7.

Пилипчук Я. Забудь - річка" - новий історичний роман братів Капранових / Я. Пилипчук // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2016. - N 93/6 груд./ - С. 3.

У Березнівській центральній районній бібліотеці українські письменники, публіцисти, видавці, громадські діячі брати Віталій і Дмитро Капранові презентували історичний роман "Забудь-річка"

Сімчук В. Велике читання" розпочалося / В. Сімчук // Вільне слово : Громадсько-політична газета. - 2021. - № 21/20 трав./ - С. 2.

Шахрай О. Любіть українок / О. Шахрай // Вісті Рівненщини : Газета обласної Ради. - 2013. - №12/22 берез./ - С. 9.

Яковишина Л. Унікальний роман братів Капранових / Л. Яковишина // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2021. - № 28/15 лип./ - С. 5.

Твори братів Капранових



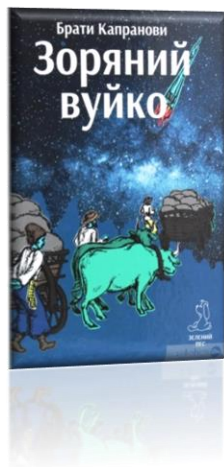
Веселих свят!: український рік / Брати Капранови ; наук. ред., упорядкув. Я. Музиченко і Я. Левчук ; худож.: О. Костенко [та ін.]. – Київ : Гамазин, 2014. – 104 с. : кольор. іл.

Свято - це не тільки і не стільки застілля, скільки вміння створити святковий настрій та провести незабутній день разом із родиною та друзями. У книзі ви знайдете все про головні українські свята - історію, традиції, прикмети, ритуали, а ще пісні з нотами, святкові страви із рецептами, ігри та забави, рукомесо зі схемами, і до того ж, багато малюнків та іншої корисної інформації. Книжка навчить святкувати українські свята по-сучасному і водночас так, як це робили наші дідуся та бабусі. Веселих свят!



Мальована історія незалежності України : [для серед. та ст. шк. віку] / В. В. Капранов, Д. В. Капранов ; худож.: Ю. Журавель та ін. – 5-те вид. – Київ : Зелений пес ; Київ : ТОВ “Гамазин”, 2016. – 80 с. : іл.

Незалежність не впала з неба - державницька традиція живе на наших землях зі скіфських часів і фактично не переривалася до 1991-го. Короткий і зрозумілий виклад подій минулого разом із мальованими історіями дозволить читачам легко зорієнтуватися у такому складному питанні, як походження Української держави та боротьба за її встановлення, а пантеон героїв дасть приклад для наслідування.



Зоряний вуйко : оповідання / Брати Капранови. – Київ : Зелений пес, 2009. – 392 с. – (Зоряний гість).

Чи можуть у майбутньому знову з'явитися чумаки? Так — відповідають автори. З кожним роком сонце все лютіше палить землю, і людям врешті-решт доведеться заховатися від нього у глибокі катакомби. Але і тоді знайдуться сміливці, які збиратимуться у валки і знову ходитимуть по сіль, і так само, як колись, подорожі їхні будуть повними пригод і небезпек. А може все буде зовсім інакше — людство навчиться жити у згоді з природою, засвоїть інші планети і галактики. У цій книзі є багато варіантів майбутнього, але найцікавішою виявиться незвичайна, магічна версія сьогодення. Чи може ти думаєш, що справжня магія залишилася лише у минулому?



Забудь-річка : роман / Брати Капранови. – Київ : Нора-Друк: Зелений пес, 2016. – 541 с.

Троє молодих людей завдяки гримасі долі потрапляють на війну під одним іменем — Степан Шагута. Космолець воює у дивізії

"Галичина", син офіцера УНР — у Червоній армії, а польський жовнір — в УПА. Багато років по тому випадково зустрічаються двоє їхніх нащадків і між ними спалахує кохання. Герої ведуть родинне історичне розслідування трьох долей, які переплуталися і стали фактично однією потрібною долею — долею українця у другій світовій війні.

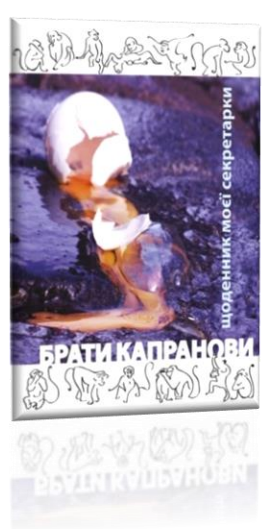
Назва роману походить від старого язичницького символу — Забудь-річки, що розділяє світ живих та світ мертвих. Саме така Забудь-річка протікає між поколіннями у кожній українській родині.



Паперові солдати : роман / Брати Капранови. – Київ : Нора-друк, 2019. – 224 с.

Двоє молодих українців зустрічаються у Варшаві 1929 року. Один із них — Білл Титла, син українських емігрантів з США. Другий — Ніл Хасевич, студент Варшавської академії мистецтв, який у юності втратив ногу і пересувається на протезі. Згодом перший стає головним мультиплікатором Диснея, а другий — головним художником УПА.

Історія ґрунтується на реальних подіях.



Щоденник моєї секретарки : роман / Брати Капранови. – Київ : Зелений пес. 2011. – 400 с.

Він має все - дружину-телеведучу, красуню-коханку, бізнес на бюджетних грошах, впливових друзів та партнерів. Він - типовий представник так званого "бомонду" чи то "еліти". Однак українцям завжди були притаманні природний скепсис та іронія. Саме завдяки цим якостям головний герой роману "Щоденник моєї секретарки" стає дітгером - подорожуючи таємними коридорами влади та грошей, він не забуває фіксувати для нас із вами правдиву картину того, що відбувається там. Але одного разу світ навкруги раптом починає руйнуватися - настає час великого бізнесового та політичного переділу, гаряче літо 2004-го... "Усі факти, що їх описано в романі, є справжніми. Але усі герої є вигаданими.

Збіги, здогадки, в тому числі і правдиві, ми залишаємо цілком на сумлінні читача", - попереджають автори.



Історія нашої церкви / Д. Капранов, В. Капранов; худож. О. Костенко. – Київ : Гамазин, 2018. – 79 с. : іл.

Усі ми знаємо, що Володимир хрестив Київ. Але звідки тоді взявся Московський Патріархат і що він робить в Україні? Хто такі греко-католики, і чим вони відрізняються від католиків? Звідки в нас протестанти і старообрядці?

Електронні ресурси

Брати Капранови [Електронний ресурс] // Вікіпедія : сайт. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki>. – Назва з екрана.

Брати Капранови : «Біографія письменника – це його книжки» [Електронний ресурс] // UA Modna : сайт. – Режим доступу : <http://www.uamodna.com/articles/kapranov-brothers-writers-books-are-his-biography/>. – Назва з екрана.

Брати Капранови [Електронний ресурс] // Фейсбук : сайт. – Режим доступу : <https://www.facebook.com/KapranovyBraty>. – Назва з екрана

Брати Капранови [Електронний ресурс] // Письменники України: сайт. – Режим доступу : <https://www.writers.in.ua/writer/braty-kapranovy/>. – Назва з екрана

Брати Капранови : власні твори [Електронний ресурс] // Читиво : електронна бібліотека: сайт. – Режим доступу : https://chtyvo.org.ua/authors/Kapranovy_Braty/. – Назва з екрана

Віталій Капранов про національну свідомість, мовну політику та українську державність [Електронний ресурс] // YouTube : сайт. – Режим доступу : <https://www.youtube.com/watch?v=-AeF5kdkVCo>. – Назва з екрана

Левчук Я. «Забудь-річка» Братів Капранових: як стирання пам'яті губить націю : [Електронний ресурс] : [рецензія на книжку] // Друг читача : сайт. – Режим доступу: https://vsiknygy.net.ua/shcho_pochytaty/review/44783/. – Назва з екрана.
Ми – Брати Капранови. Ви – наш улюблений читач [Електронний ресурс] // Сайт

Братів Капранових : сайт. – Режим доступу : <https://www.kobzar.com.ua/>. – Назва з екрана.

Шрамович В. Брати Капранові: наші діди воювали у різних арміях, то чиї ми онуки? : [Електронний ресурс] : [брати Капранови про роман «Забудь річка»] // BBC Україна : сайт. – Режим доступу: <http://www.bbc.com/ukrainian/features-38090515>. – Назва з екрана.

*Брати Капранови в
Березнівській центральній бібліотеці
2016 рік*



Використані джерела

Брати Капранови : «Біографія письменника – це його книжки» [Електронний ресурс] // UA Modna : сайт. – Режим доступу: <http://www.uamodna.com/articles/kafranov-brothers-writers-books-are-his-biography/>. - Назва з екрана.

Брати Капранови [Електронний ресурс] //Вікіпедія : сайт. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org/wiki>. – Назва з екрана.

Творча пауза на час війни [Електронний ресурс] // : сайт. – Режим доступу: <https://life.nv.ua/ukr/lyudi/viy-na-v-ukrajini-znameniti-ukrajinci-rozpovidayut-yak-pishli-voyuvati-nv-50228092.html>. - Назва з екрана.

Брати Капранови вступили до лав полку «Азов» [Електронний ресурс] // : сайт. – Режим доступу: <https://kultura.rayon.in.ua/news/493265-brati-kafranovi-vstupili-do-lav-polku-azov>. - Назва з екрана.

Брати Капранови: «Чари щодня супроводжують нас» : інформ. бібліограф. список для організаторів дитячого читання / Миколаївська обл. б-ка для дітей ім. В. О. Лягіна ; уклад. В. Є. Щербак. – Миколаїв, 2017. – 16 с.

Пилипчук Я. Забудь - річка" - новий історичний роман братів Капранових / Я. Пилипчук // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2016. - **№ 93/6** груд./. - С. 3.

Яковишина Л. Унікальний роман братів Капранових / Л. Яковишина // Надслучанський вісник : громадсько-політична газета. - 2021. - **№ 28/15** лип./. - С. 5.

Зміст

Біографічна довідка	6-8
Інтерв'ю з братами	8-11
Брати Капранови вступили до лав полку «Азов»	12
Література про життя і творчість	13
Твори братів Капранових	14-15
Електронні ресурси	16
Брати Капранови в Березнівській бібліотеці	17
Використані джерела	18

